

PASAKĖČIOS

LAPĖ IR VYNUOGĖS

Alkana lapė, pamačiusi nuo šakelės svyrančias vynuogių kekes, norėjo nusiraškyti, bet pasiekti negalėjo. Nueidama pati sau pasakė:

– Neprisirpusios!

Taip ir kai kurie žmonės, nesugebėdami ko pasiekti, kaltina aplinkybes.

ŽMOGUS IŠ SKĖSTANČIO LAIVO

Vienas turtingas atėnietis plaukė kartu su kitais keleiviais. Užėjus smarkiai audrai, laivas apvirto. Kiti keleiviai šoko į vandenį ir ėmė plaukti į krantą, o tas atėnietis nuolatos šaukėsi Atėnės, žadėdamas jai galybes aukų, jei tik išsigelbės. Vienas iš nelaimės ištiktųjų, plaukdamas pro šalį, tarė:

– Šaukis Atėnės, bet ir rankas judink!

Taip pat ir mes šaukimės dievų, bet ir patys dirbkime, save vaduodami.

Žmogus pajunta laimę ne tada, kai, savim nesirūpindamas, susilaukia dievų paramos, o tada, kai jį, visom jėgom plūstantį, laimina dievai.

Ištiktas nelaimės, žmogus turi pats paprakaituoti gelbėdamasis, o tik tada dievo pagalbos šauktis.

ŽMONĖS IR DZEUSAS

Sako, kad dievas sukūręs gyvius ir visus apdovanojęs: vienam davęs jėgą, kitam – greitumą, trečiam – sparnus. Tik žmogus, nuogas stovėdamas, tarė:

– Mane vieną palikai be savo malonės.

Dzeusas atsakęs:

– Kaip tu nematai dovanos, pačios didžiausios dovanos, kuri tau atiteko: gavai protą, brangiausią ir dievams, ir žmonėms, galingiausią tarp galingųjų ir greičiausią tarp greitųjų.

Ir tada, atpažinęs dievo dovaną, žmogus nuėjo, nusilenkęs ir dėkodamas.

Kai kurie žmonės, susilaukę iš dievo brangiausios dovanos – proto, nepripažįsta tos garbės ir pavydi bejausmiams ir neprotingiems gyvuliams.

ŽMOGUS IR LIŪTAS

Kartą keliavo žmogus ir liūtas. Ir vienas, ir kitas pūtėsi ir gyrėsi. Pagaliau prie kelio jie išvydo statulą, kur buvo pavaizduotas vyras, smaugiąs liūtą. Žmogus, parodęs ją liūtui, tarė:

– Matai, mes galingesni už jus.

Į tai liūtas nusišypsojęs atsakė:

– Jei tik liūtai mokėtų kalti statulas, daug žmonių matytum liūtų naguose.

Daugelis žmonių giriasi esą narsūs ir ryžtingi, bet patirtis nuplėšia jiems tą kaukę.

ŽMOGUS IR SATYRAS

Sako, kartą žmogus susidraugavo su satyru. Užėjus žiemai ir prasidėjus šalčiams, žmogus,

prisidėjęs prie burnos rankas, ėmė pūsti. Satyras, tai išvydęs, paklausė, kodėl taip daro, o žmogus atsakė šildąs nuo šalčio stingstančias rankas. Netrukus susėdo įjedu valgyti: užkandžiai buvo šilti, ir žmogus, po kąsnelį prie burnos pridėjęs, pūtė. Satyras vėl paklausė, ką jis čia daro, o žmogus atsakė šaldąs valgį, nes esąs per karštas. Tada satyras tarė žmogui:

– Nenoriu, bičiuli, su tavim draugauti, nes tu iš tos pačios burnos puti ir į šilta, ir į šalta. Taip ir mes turime vengti draugystės su dviveidžiais žmonėmis.

LOKYS IR LAPĖ

Lokys išdidžiai gyrėsi mylįs žmones, nes neėdąs lavonų. Į tuos žodžius lapė atsakė:

– O kad tu draskytum tik lavonus, bet neliestum gyvųjų!

Pasakėčia nuplėšia kaukę goduoliams, kurie yra tikri veidmainiai ir trokšta tuščios šlovės.

ARTOJAS IR VILKAS

Artojas iškinkė iš jungo jaučius ir nusivarė girdyti. Tuo tarpu, ieškodamas grobio, prie arklo priėjo išbadėjęs vilkas. Jis ėmė laižyti jaučių viržius ir nejučiomis įkišo sprandą į pavalkus. Nebegalėdamas išsikinkyti, pradėjo arklą vilkti per dirvą. Tuo laiku grįžo artojas ir, pamatęs beariantį vilką, tarė:

– O kad tu, nelabasis, nustotum grobstęs, visus skriaudęs ir imtum žemę dirbti!

Taip ir piktadariais žmonės, matydami jų būdą, netiki, nors jie ir skelbiasi dorus darbus darą.

ASTRONOMAS

Vienas astronomas turėjo įprotį kas vakarą žvalgytis į žvaigždes. Kartą miesto pakrašty, užsižiūrėjęs į dangų, netikėtai įkrito į šulinį. Ten aimanavo ir šaukė, kol vienas praeivis išgirdo jo dejonę, priėjo prie jo ir, sužinojęs, kas atsitiko, pasakė:

– Keistas tu, bičiuli! Norėdamas išvysti, kas yra danguje, nematai, kas dedasi žemėje.

Pasakėčia tinka žmonėms, kurie giriasi atlieką nuostabius darbus, o nesugeba padaryti paprasčiausių.

NESUTARIĄ ŽEMDIRBIO VAIKAI

Žemdirbio vaikai ėmė kivirčytis. Tėvas, neįstengdamas jų žodžiais sutaikinti ir paveikti, nutarė juos pavyzdžiu pamokyti. Liepė jiems atnešti surištą šluotą. Šie ir atnešė. Tėvas padavė visą šluotą ir liepė perlaužti. Vaikai laužė laužė, bet nieko nepadarė. Tada tėvas paėmė šluotą, išrišo ir davė jiems po vieną rykštę. Vaikai jas lengvai sulaužė. Tada tėvas ir sako:

– Taip ir jūs, vaikai, jeigu būsite vieningi, priešai jūsų neįveiks, o jeigu kivirčysitės, lengvai būsite nugalėti.

Pasakėčia moko, kad vienybėje – galybė, o nesantaika – pražūtis.

DIOGENAS IR PLIKIS

Diogenas, filosofas kinikas, kartą koneveikiamas vieno plikio, tarė:

– Dieve gink, aš jo neplūstu! Priešingai, liaupsinu tuos plaukus, kurie paliko tokį piktą pakaušį.

DIOGENAS KELIONĖJE

Kinikas Diogenas keliaudamas priėjo ištvinusią upę ir sustojo, nežinodamas, kaip pereiti į kitą pusę. Pamatė jį vedlys, priėjo ir, švelniai užsidėjęs ant pečių, pernešė į kitą krantą. Čia Diogenas sustojo ir pats sau priekaištavo, kad jis skurdžius ir negalįs geradariui atsilyginti. Filosofui taip

besvarstant, jo vedlys žvalgydamasis pamatė kitą keleivį, negalintį pereiti per upę, ir pribėgęs pernešė jį į kitą krantą. Ir Diogenas, priėjęs prie to vedlio, tarė:

– Dabar nebesu tau dėkingas; matau, kad tu dirbi ne protu vadovaudamasis, o iš kažin kokios ligos.

Pasakėčia rodo, kad gera darą tiek geriems žmonėms, tiek netikšoms susilaukia ne geradarių, o veikiau neprotingo žmogaus vardo.

ARKLYS IR ARKLININKAS

Arklininkas vogė savo arklio miežius ir pardavinėjo, o arklį už tai visą dieną glostydamas ir šukuodamas. Pagaliau arklys neapsikentęs ir sako:

– Jeigu tikrai nori, kad aš būčiau gražus, nebepardavinėk miežių, mano pašaro!

Pasakėčia rodo, kad gobšai meiliais žodžiais ir pataikavimu vilioja vargšus, kol iš jų atima paskutinį kąsnį.

ARKLYS IR ASILAS

Vienas žmogus turėjo arklį ir asilą. Kartą kelionėje asilas tarė arkliui:

– Nuimk nuo manęs kiek nešulių, jei nori mane gyvą matyti.

Bet arklys apie tai nė girdėti nenorėjo. Staiga asilas iš nuovargio parpuolė ir nusibaigė. Tada savininkas visą mantą ir net paties asilo kailį užkrovė ant arklio, kuris ašarodamas pradėjo šaukti:

– Oi, koks aš nelaimingas! Kas man, vargšui, nutiko! Nenorėjau paimti menkos naštos, o dabar turiu nešti visą mantą ir net asilo kailį.

Pasakėčia rodo, kad didžiūnai, sutardami su mažaisiais, gali gerą gyvenimą turėti.

ŽIRGAS IR KAREIVIS

Kol buvo karas, vienas karys savo žirgą, pavojų ir nelaimių bendrininką, šėrė miežiais. Pasibaigus karui, arklys turėjo dirbti vergiškus darbus, taisyti sunkius nešulius, šeramas tik pelais. Kai vėl buvo paskelbtas karas ir sutrimitavo trimitai, karys pasižabojo žirgą, pats apsiginklavo ir sėdo į balną. Bet arklys buvo bejėgis ir klupo kas žingsnis. Jis tarė savo šeimininkui:

– Eik sau su pėstininkais, nes tu mane iš žirgo pavertei asilu, o kaip vėl iš asilo žirgą padarysi?

Ramybės ir taikos metais nereikia pamiršti vargo metų.

NENDRĖ IR ALYVMEDIS

Nendrė susiginčijo su alyvmedžiu, katras patvaresnis, tvirtesnis ir stangresnis. Alyvmedis prikaišiojo nendrei, kad ji esanti silpnutė, visų vėjų papučiamą. Nendrė tylėjo ir nė žodžio neatsakė. Neilgai trukus, papūtė smarkus vėjas: nendrė, vėjo lankstoma ir linguojama, nepalūžo, o alyvmedis, prieš vėjus spyriuodamasis, buvo iš šaknų išverstas.

Pasakėčia rodo, kad tas, kuris nusileidžia aplinkybėms ir jėgai, daugiau laimi už besigrumiančius su didžiūnais.

VARNA IR LAPĖ

Varna, pasigriebusi mėsos gabalą, nutūpė medžio viršūnėje. Pamatė ją lapė; norėdama atimti iš varnos mėsą, atsistojo po medžiu ir ėmė girti jos dailumą ir grožį, sakydama, jog iš visų paukščių labiausiai jai derėtų karaliauti ir, tikriausiai, jau ji būtų karalienė, jeigu tik balsą turėtų. Varna, norėdama parodyti, jog ji ir balsą turi, sukrankė ir išmetė mėsą. Lapė prišoko ir, pasigriebusi mėsą,

tarė:

– Varna, varna, jeigu tik proto turėtum, galėtum visų paukščių karaliene būti.
Pasakėčia apie kvailį.

ŽUVĖDRA IR SUOPIS

Žuvėdra, rydama žuvį, susidraskė gerklę ir leisgyvė gulėjo ant kranto. Suopis, ją pamatęs, tarė:
– Gerai, tau taip ir reikėjo! Kaipgi tu, būdama paukštis, ieškojai sau lesalo jūroje?
Taip ir žmonės, metę įprastinius savo darbus ir nusigriebę ne savo darbų, tikrai yra nelaimingi.

LIŪTĖ IR LAPĖ

Lapė prikaišiojo liūtei, kad visada atsivedanti tik vieną jauniklį. Toji atsakė:
– Vieną, bet liūtą.

LIŪTO KARALIAVIMAS

Kartą liūtas tapo karaliumi: jis nebuvo nei piktas, nei žiaurus, nei smurtininkas, bet romus ir teisingas, kaip žmogus. Jam karaliaujant, susirinko visi gyvūnai atsilyginti už skriaudas: vilkas ėriukui, pantera stirnai, elniui tigras, šuo zuikiui. Tada tarė vargšas kiškėlis:
– Didžiai troškau išvysti tokią dieną, kada silpnieji atrodo baisūs prievartautojams.
Kai valstybėje viešpatauja teisybė ir visi žiūri teisingumo, tada ir mažieji gali be baimės gyventi.

VILKAS IR OŽKA

Vilkas pamatė ožką, besiganančią olos skardžiuose. Negalėdamas jos pasiekti, ragino ją žemyn lipti, kad kartais nejučiomis ji nenukristų, o, be to, ir pieva prie jo esanti geresnė: minkšta žolelė visa žydėte žydi. Bet ožkytė atsakė:
– Matyt, mane ne ganytis kvieti, o pats neturi ko ėsti.
Taip ir piktadariai, pikta darydami tarp žmonių, kurie juos pažįsta, iš savo suktybių nieko nepeša.

VILKAS IR ĖRIUKAS

Vilkas, pamatęs ėriuką, geriantį iš upelio, panorą surasti priekabę ir jį suryti. Atsistojęs prieš srovę, jis ėmė ėriuką kaltinti, kad tas vandenį drumsčia, kad atsigerti neduodas. Ėriukas atsakęs, kad tik lūpų krašteliais gerias ir, žemiau stovėdamas, negalys aukščiau stovinčiam vandens drumsti. Šitokiais kaltinimais nieko nepešęs, vilkas sakė:
– Betgi pernai tu apšmeižei mano tėvą.
O ėriukui ginantis, kad jis tada nė gimęs dar nebuvo, vilkas taip pasakė:
– Teisinkis, kaip nori, aš tave vis tiek suėsiu.
Pasakėčia rodo, kad žmonėms, pasiryžusiems daryti bloga, nieko nereikia geriausias pasiteisinimas.

VILKAS IR AVIS

Vilkas, šunų sukandžiotas ir sirguliuodamas, gulėjo ant žemės. Negalėdamas grobio susirasti, jis pamatė ėriuką ir paprašė jį atnešti vandens iš tekančios upės.
– Jeigu tik man duosi gerti, ėsti pats susirasiu.
– Jeigu tik duosiu tau gerti, – atsakė ėriukas, – tu mane, sau pasitiekęs, surysi.

Pasakėčia apie piktadarį, kuris klausta spendžia pinkles.

ŽIBURYS

Žibury, prisitraukęs alyvos ir aiškiai šviesdamas, gyrėsi, kad jis šviečiau ryškiau už saulę. Bet vos tik papūtė vėjas, tuojau pat jis užgeso. Žmogus antrą kartą jį įžiebė ir tarė:

– Šviesk, žibury, ir tylėk: žvaigždžių šviesa niekada negęsta.

Nereikia apakti, besididžiuojant savo šlove ir spindesiu, nes viskas, ką tik kas gauna, yra svetimas turtas.

KELEIVIAI IR LOKYS

Du draugai keliavo tuo pačiu keliu. Staiga prieš juos atsirado lokys. Vienas keleivis greitai įlipo į medį ir pasislėpė, o antrasis, vos nepakliuvęs žvėriui į nagus, krito ant žemės ir apsimetė negyvas. Lokys prikišo prie jo snukį, apuostė iš visų pusių, – žmogus net kvapą sulaikė. Mat, sako, lokys lavono neliečia. Kai žvėris nurioglino, jaunikaitis, buvęs medy, nulipo žemyn ir paklausė bičiulį, ką lokys jam į ausį šnibždėjęs.

– Nekeliauk su draugais, kurie pavojuose vieną palieka! – atkirto tasai.

Pasakėčia rodo, kad tikri draugai pažįstami nelaimėje.

KELEIVIAI IR VARNAS

Žmonės, eidami keliu, sutiko varną be vienos akies. Pamatęs paukštį, vienas keleivis patarė grįžti atgal, nes, jo nuomone, varno sutikimas esąs lemtingas ženklas; kitas, jį nutraukęs, tarė:

– Kaip gali mums išpranašauti ateitį paukštis, kuris nenumatė savo ateities ir nepasisaugojo, kad neliktų aklas?

Taip ir žmonės, kurie patys savo reikaluose nemoka rasti išeities, negali patarti ir savo artimiesiems.

KELEIVIS IR TEISYBĖ

Kartą vienas keleivis dykumoje sutiko vienišą moterį, nuleidusią akis, ir ją paklausė:

– Kas tu esi?

– Teisybė.

– Kodėl gi miestą palikai ir gyveni dykumoje?

Į tai ji atsakė:

– Senaisiais laikais melas pasitaikydavo tik vienur kitur tarp žmonių, o dabar visur, jeigu tik panorėsi ko pasiklausyti, ar ką pasakyti.

Blogiausias ir bjauriausias žmonėms gyvenimas, kai žiūrima melo, ne teisybės.

VIŠTA IR KREGŽDĖ

Višta, radusi gyvatės kiaušinius, užtūpusi pradėjo perėti, ir po kiek laiko iš kiaušinių išsikėlė gyvačiukai. Kregždė, ją pamačiusi, tarė:

– Kvaile, tu kvaile! Kam gi maitini tokius padarus, kurie užaugę pirmiausia tave pačią ims skriausti.

Piktybė yra nepataisoma, kad ir kiek jai gera darytum.

VIŠTA, DEDANTI AUKSO KIAUŠINIUS

Vienas žmogus laikė gražią vištą, kuri dėjo aukso kiaušinius. Pagalvojęs, kad jos viduriuose yra aukso krūva, šeimininkas nusuko paukščiui galvą. Bet jos viduriai pasirodė tokie pat, kaip ir kitų vištų. Taip, tikėdamasis rasti krūvą turto, prarado ir mažą naudą.

Pasakėčia moko, kad reikia tenkintis tuo, ką turi, ir vengti godumo.

GYVATĖS UODEGA IR KITI KŪNO NARIAI

Kartą gyvatės uodega užsimanė vadovauti ir pirmoji žengti. Kiti kūno nariai jai kalbėjo:

– Kaip tu mus vesi, neturėdama akių ir nosies, kaip kiti gyvūnai?

Bet uodega nepaklausė: sveikas protas buvo nugalėtas. Uodega ėmė vadovauti ir vedė akiai visą kūną, kol gyvatė įkrito į akmenuotą prarają, kur susilaužė nugarą ir visa susižalojo. Tada nusižeminusi ėmė galvą prašyti:

– Jei gali, išgelbėk mus visus, valdove: jau žinau, ką reiškia pyktis su tavim.

Pasakėčia gėdina klastingus ir piktus žmones, kurie kyla prieš savo valdovus.

PIEMUO IR ŠUO

Piemuo, tvartan suvaręs savo aveles,

Tarp jų ir vilką rengės uždaryt kartu,

Bet šuo, tatai išvydęs, ėmė taip kalbėt:

– Ar gali tavo avys sveikos, gyvos būt,

Jei tu tvarte prie jų vilką uždarai?

Bendraujant su blogaisiais, gresia didžiausios blogybės, net mirtis.

PIEMENS JUOKAI

Piemuo, kuris gindavo bandą toliau nuo kaimo, paprastai tokius juokus krėsdavo: imdavo šauktis kaimo gyventojus, sakydamas, kad vilkai jo avis užpuolę. Du ar tris kartus kaimiečiai išsigandę galvotrūkčiais atbėgo, bet grįžo juokdamiesi. Pagaliau vieną kartą iš tikrųjų bandą užpuolė vilkai. Kai jie skerdė avis, piemuo šaukėsi pagalbos, bet kaimiečiai, manydami, jog jis, kaip paprastai, juokus krečia, jo šauksmo nepaisė. Ir taip piemuo neteko avių.

Pasakėčia rodo, kad melagiai tik tiek laimi, jog jiems žmonės netiki net tada, kai jie tiesą kalba.

KARAS IR PRIEVARTA

Visi dievai, nutarę vestis, ėmė sau už pačią tą moterį, kurią jiems burtai skyrė. Karo dievui teko paskutinis burtas: vienintelė Prievarta bebuvo likusi. Nepaprastai ją pamilęs, Karas ir vedė. Štai kodėl tas dievas ir lydi Prievartą visur, kur tik toji eina.

Kur tik pasirodo prievarta, mieste ar tautose, tuojau pat už jos pasirodo karas ir grumtynės.

KERPAMA AVIS

Nemikliai kerpama avis tarė kirpėjui:

– Jeigu nori vilnų, kirpk žirkles pakėlęs, o jeigu trokšti mėsos, iš karto pribaik: liaukis po truputį mane kankinęs.

Pasakėčia tinka tiems, kurie nemikliai atlieka savo amatą.

PROMETĖJAS IR ŽMONĖS

Prometėjas, Dzeuso palieptas, prilipdė žmonių ir žvėrių. Dzeusas, pamatęs, jog žvėrių daug daugiau, paliepė kūrėjui sunaikinti kai kuriuos žvėris ir perdirbti juos į žmones. Prometėjas padarė, kaip buvo liepiamas. Todėl tie, kurie iš pradžių buvo nulipdyti žvėrimis, turi žmonių išvaizdą, o sielą – žvėrių.

Pasakėčia apie šiurkštų, žvėrišką žmogų.

TRIMITININKAS

Trimitininkas, kuris, bekviesdamas kariuomenę į mūšį, buvo priešų sugautas, ėmė šaukti:

– Nežudykite manęs, vyrai, be priežasties: juk aš nė vieno iš jūsų neužmušiau: be šitos varinės dūdos nieko ir neturiu.

O priešai jam atsakė:

– Kaip tik dėl to ir mirsi, kad, pats negalėdamas kariauti, visus į kovą skatini.

Pasakėčia rodo, kad kalčiausi tie žmonės, kurie piktus ir žiaurius valdovus skatina bloga daryti.

POVAS IR GERVĖ

Povas juokėsi iš gervės, tyčiojosi iš jos plunksnų spalvos, sakydamas:

– Aš apsirengęs auksu ir purpuru, o tu nieko gražaus neturi ant savo sparnų.

– Bet mano giesmė, – atkirto gervė, – skamba ligi pat žvaigždžių, aš pakylu į dangaus aukštybes, o tu, lyg koks gaidys tarp vištų, vaikštinėji po žemę.

Verčiau garbė, skurdžiais drabužiais vilkint, kaip nešlovė, turtuose skendint.

POVAS IR KUOSA

Paukščiai svarstė, ką skirti karaliūm. Povas ir pasisiūlė, kad jį išrinktų dėl gražumo. Visi paukščiai jau buvo bebalsuoją, tik staiga kuosa tarė:

– O jeigu, tau valdant, mus ims vaikytis erelis, kaip tu mus apginsi?

Pasakėčia moko, kad nereikia peikti tų, kurie numato pavojus ir jų saugosi.

CIKADA IR LAPĖ

Aukštame medyje ciksejo cikada. O lapė, norėdama ją suėsti, sugalvojo tokią gudrybę. Atsistojo prieš ją, stebėjosi jos balso grožybe ir kvietė žemyn nusileisti, sakydama, jog nori pamatyti gyvūną, kuris taip gražiai gieda. Cikada, numanydama lapės kėslus, nuskynusi numetė lapą. O lapė kad šoks – pamanė, kad cikada, bet toji tarė iš medžio:

– Klysti, bičiule, jeigu manai, kad aš nulipsiu nuo medžio. Lapių aš saugaus nuo tos dienos, kai lapės išmatose pamačiau cikados sparnus.

Išmintingus žmones pamoko kaimynų nelaimės.

ŽIOGAS IR SKRUZDĖS

Kartą žiemos metu skruzdės džiovino sudrėkusius grūdus. Žiogas išalkęs ėmė jas prašyti kokio grūdelio. Bet skruzdės tarė:

– O kodėl vasarą neprisirinkai?

– Vasarą neturėjau laiko, – atsakė žiogas. – Vasarą aš grojau!

– Jeigu vasarą grojai, tai žiemą šok, – atsakė juokdamosi skruzdės.

Pasakėčia rodo, kad be rūpestingumo neišvengsi sielvartų ir pavojų.

VĒŽLYS IR ZUIKIS

Vėžlys ir zuikis susiginčijo, katras iš jų greitesnis. Sutarė parungtyniauti, parinko dieną ir vietą, ir išsiskyrė. Zuikis, būdamas greitas, nesiskubino lėkti, atsigulė pakely ir užmigo. Vėžlys, gerai žinodamas, koks jis lėtas, nesiliovė bėgęs, prabėgo pro miegantį zuikį ir rungtynes laimėjo.

Pasakėčia rodo, kad dažnai nenaudojami gabumai yra niekis prieš darbą.

ŽĄSYS IR GERVĖS

Žąsys ir gervės ganėsi toj pačioj pievoj. Staiga pasirodė medžiotojai, ir gervės, būdamos lengvutės, pakilo ir nuskrido, o žąsys, per savo sunkumą negalėdamos pakilti, buvo sugautos.

Panašiai atsitinka ir žmonėms, kada miestą ištinka karas: neturtingieji lengvai persikelia iš vieno miesto į kitą ir išsaugo laisvę, o turtuoliai, savo turtų prislėgti, pasilieka ir dažnai tampa vergais.

Vertė Leonas Valkūnas

Ezopas, *Pasakėčios*, Vilnius: Vaga, 1956, p. 14, 23, 25–26, 28–29, 37, 42, 57–58, 59, 67, 79–80, 96, 101, 110, 112, 123–124, 134–136, 139, 140, 145.